Тихо над річкою в ніченьку темную.
Спить зачарований ліс.
Ніжно шепоче хтось казку таємную.
Сумно зітха верболіз.
Нічка розсипала зорі злотистії:
Он вони — в річці, на дні.
Плачуть берези по той бік сріблистії,
Стогне хтось тяжко вві сні.
Що йому мариться? Щастя улюблене?
В хвилях зрадливих життя?
Може, то серце нудьгує загублене,
Просить, шука вороття? —
Важко навіки минулому зникнутиі..
Нічка зітхає, мовчить.
Страшно, і сумно, і хочеться скрикнути —
Пітьму зловісну збудить.

1906